

opusdei.org

L'Ascensió del Senyor

Text i lectura de l'homilia de sant Josepmaria “L'Ascensió del Senyor al cel” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 19 de maig de 1966.

20/05/2017

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

La litúrgia ens posa davant dels ulls, un cop més, l'últim dels misteris de la vida de Jesucrist entre els homes: la seva Ascensió al cel. Des del Naixement a Betlem, s'han esdevingut moltes coses: l'hem trobat al bressol, adorat per pastors i reis; l'hem contemplat durant els llargs anys de treball silenciós, a Natzaret; l'hem acompanyat a través de les terres de Palestina, predicant als homes el Regne de Déu i fent el bé a tothom. I més endavant, els dies de la seva Passió, hem sofert en presenciar com l'acusaven; amb quina ira el maltractaven, amb quant d'odi el crucificaven.

Al dolor, va seguir l'alegria lluminosa de la Resurrecció. Quin fonament més clar i més ferm, per a la nostra fe! Ja no hauríem de dubtar. Però potser, com els Apòstols, encara som febles, i en aquest dia de l'Ascensió, preguntem a Crist: *¿és ara que restablireu el regne d'Israel?*,^[1] ¿és

ara quan desapareixeran,
definitivament, totes les nostres
perplexitats, i totes les nostres
misèries?

El Senyor ens respon pujant al cel.
Com els Apòstols, també ens quedem
entre admirats i tristos en veure que
ens deixa. No és fàcil, veritablement,
d'acostumar-se a l'absència física de
Jesús. Em commou de recordar que
en una ascensió d'amor, se n'ha anat
i ha romàs alhora, se n'ha anat al cel
i se'ns dóna com a aliment en
l'Hòstia Santa. Sentim que, malgrat
això, ens manca la seva paraula
humana, la seva forma d'actuar, de
mirar, de somriure, de fer el bé.
Voldríem tornar a mirar-lo de prop,
quan s'asseu al costat del pou cansat
del dur camí,[2] quan plora per
Llàtzer,[3] quan prega llargament,[4]
quan s'apiada de la multitud.[5]

Sempre m'ha semblat lògic i m'ha
omplert d'alegria que la Santíssima

Humanitat de Jesucrist pugi a la glòria del Pare, però penso també que aquesta tristesa, peculiar del dia de l'Ascensió, és una mostra de l'amor que sentim per Jesús, Senyor Nostre. Essent perfecte Déu, es va fer home, perfecte home, carn de la nostra carn i sang de la nostra sang. I se separa de nosaltres per anar al cel. ¿Com volem que no el trobem a faltar?

Tracte amb Jesucrist en el Pa i en la Paraula

Si sabem contemplar el misteri de Crist, si ens esforcem a veure'l amb els ulls nets, ens adonarem que també ara és possible d'apropar-nos íntimament a Jesús, en cos i ànima. Crist ens ha marcat clarament el camí: pel Pa i per la Paraula, alimentant-nos amb l'Eucaristia i coneixent i complint allò que vingué a ensenyar-nos, alhora que conversem amb Ell en l'oració. *Qui*

menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo en ell.[6] Qui coneix els meus manaments i els guarda, aquest és el qui m'estima. I el qui m'estima serà estimat pel meu Pare, i jo l'estimaré, i me li manifestaré.[7]

No són tan sols promeses. Són l'entranya, la realitat d'una vida autèntica: la vida de la gràcia, que ens empeny a tractar Déu personalment i directa. *Si guardeu els meus manaments, perseverareu en el meu amor, tal com jo he guardat els manaments del meu Pare i persevero en el seu amor.[8]* Aquesta afirmació de Jesús, en el discurs de l'última Cena, és el millor preàmbul per al dia de l'Ascensió. Crist sabia que calia que Ell se n'anés; perquè, d'una manera misteriosa que no arribem a entendre, després de l'Ascensió havia d'arribar —en una nova efusió de l'Amor diví— la tercera Persona de la Trinitat Beatíssima: *us dic la veritat:*

us convé que me'n vagi; perquè, si no me'n vaig, no us vindrà el Paràclit; mentre que, si marxo, us l'enviaré.[9]

Se n'ha anat i ens envia l'Esperit Sant, que regeix i santifica la nostra ànima. En actuar el Paràclit en nosaltres, confirma allò que Crist ens anunciava: que som fills de Déu; que no hem rebut pas *l'esperit d'esclavitud per continuar encara obrant per temor, sinó l'esperit d'adopció de fills pel qual clamem: Abbà, Pare!*[10]

Ho veieu? És l'actuació trinitària en les nostres ànimes. Tot cristià té accés a aquesta inhabitació de Déu en el més íntim del seu ésser si correspon a la gràcia que ens mena a unir-nos amb Crist en el Pa i en la Paraula, en la Sagrada Hòstia i en l'oració. L'Església presenta a la nostra consideració cada dia la realitat del Pa viu, i li dedica dues de les grans festes de l'any litúrgic: la

del Dijous Sant i la de Corpus Christi. En aquest dia de l'Ascensió, deturem-nos en el tracte amb Jesús, escoltant atentament la seva Paraula.

Vida d'oració

Una oració al Déu que m'és vida.[11]

Si Déu per a nosaltres és vida, no ens ha d'estranyar que la nostra existència de cristians hagi d'ésser entreteixida en oració. Però, no us penseu que l'oració és un acte que hom aconsegueix i en acabat s'abandona. El just *troba la seva complaença en la llei de Jahvé i la repassa meditant-la nit i dia.*[12] Al matí penso en Vós;[13] i, a la tarda, s'adreça a Vós la meua oració, com l'encens.[14] Tota la jornada pot ésser temps d'oració: de la nit al matí i del matí a la nit. Encara més, tal com ens ho recorda l'Escriptura Santa, el son també ha de ser oració.
[15]

Recordeu que Jesús, com ens expliquen els Evangelis, de vegades es passava tota la nit ocupat en un col·loqui íntim amb el seu Pare. I com va enamorar els primers deixebles la figura de Crist pregant! Després de contemplar aquesta actitud constant del Mestre, li van preguntar: *Domine, doce nos orare*, [16] Senyor, ensenyeu-nos de pregar així.

Sant Pau —*orationi instantes*, [17] en l'oració contínua, escriu— difon pertot arreu l'exemple viu de Crist. I sant Lluc, en una pinzellada, ens retrata la forma d'obrar dels primers fidels: *animats d'un mateix esperit, perseveraven junts en l'oració*. [18]

El tremp del bon cristià s'adquireix, amb la gràcia, en la forja de l'oració. I aquest aliment de la pregària, per tal com és vida, no es desenvolupa en un sol canal. El cor es desfogarà habitualment amb paraules, en

aquestes oracions vocals que ens han estat ensenyades pel mateix Déu, *Pare nostre*, o pels seus àngels, *Ave Maria*. Unes altres vegades farem servir oracions acendrades amb el pas del temps, en les quals s'ha abocat la pietat de milions de germans en la fe: les de la litúrgia —*lex orandi*—, les que han nascut de la passió d'un cor enamorat, com tantes antífoes marianes: *Sub tuum praesidium...*, *Memorare...*, *Salve Regina...*

En d'altres ocasions ens bastaran dues o tres expressions llançades al Senyor com una sageta, *iaculata*: jaculatòries, que aprenem en la lectura atenta de la història de Crist: *Domine, si vis, potes me mundare*,^[19] Senyor, si ho voleu, podeu guarir-me; *Domine, tu omnia nosti, tu scis quia amo te*,^[20] Senyor, Vós ho sabeu tot, Vós sabeu que us estimo; *Credo, Domine, sed adiuva incredulitatem meam*,^[21] crec, Senyor, però ajudeu

la meva incredulitat, enfortiu la meva fe; *Domine, non sum dignus*,[22] Senyor, no sóc digne!; *Dominus meus et Deus meus*[23] Senyor meu i Déu meu! O bé d'altres frases, breus i afectuoses, que brollen del fervor íntim de l'ànima, i responen a una circumstància concreta.

La vida d'oració s'ha de fonamentar, a més, en algunes estones diàries, dedicades exclusivament al tracte amb Déu; moments de col·loqui sense remor de paraules, a la vora del Sagrari sempre que sigui possible, per agrair al Senyor aquesta espera —tan sol!— de vint segles. Oració mental és aquest diàleg amb Déu, de cor a cor, en el qual intervé tota l'ànima: la intel·ligència i la imaginació, la memòria i la voluntat. Una meditació que contribueix a donar un valor sobrenatural a la nostra pobra vida humana, la nostra vida diària corrent.

Gràcies a aquestes estones de meditació, a les oracions vocals, a les jaculatòries, sabrem convertir la nostra jornada, amb naturalitat i sense espectacle, en una contínua lloança a Déu. Ens mantindrem en la seva presència, com ho fan els enamorats en dirigir el pensament a la persona que estimen, i totes les nostres accions —fins i tot les més petites— s'ompliran d'eficàcia espiritual.

Per això, quan un cristià es fica per aquest camí del tracte ininterromput amb el Senyor —i és un camí per a tothom, no pas un corriol per a privilegiats—, la vida interior creix, segura i ferma; i s'afirma en l'home aquesta lluita, amable i exigent alhora, per a portar a terme fins al final la voluntat de Déu.

Des de la vida d'oració, podem entendre aquest altre tema que ens proposa la festa d'avui: l'apostolat, el

fet de posar per obra les ensenyances de Jesús, transmeses als seus poc abans de pujar al Cel: em sereu testimonis a Jerusalem, a Iota la Judea i la Samaria, i fins als extrems de la terra.[24]

Apostolat, corredempció

Amb la meravellosa normalitat d'allò que és diví, l'ànima contemplativa es desborda en afany apostòlic: *el cor em cremava dins el pit, en la meditació s'abrandava el foc*. [25]

¿Quin foc és aquest, sinó el mateix de què parla Crist: *foc he vingut a calar a la terra i com voldria que cremés?* [26]

Foc d'apostolat que s'enrobusteix en l'oració: no hi ha mitjà millor que aquest per a desenvolupar, arreu del món, aquesta batalla pacífica en la qual cada cristià és cridat a participar: complir el que manca a Crist de patir. [27]

Jesús se n'ha anat al Cel, dèiem. Però el cristià, en l'oració i en l'Eucaristia,

pot tractar-lo com el van tractar els primers dotze, encendre's en el seu zel apostòlic, per tal de fer amb Ell un servei de corredempció, que és sembrar la pau i l'alegria. Servir, puix que l'apostolat no és res més. Si comptem exclusivament amb les nostres pròpies forces, no aconseguirem res en el terreny sobrenatural; essent instruments de Déu, ho aconseguirem *tot: tot ho puc en aquell qui em conforta*.^[28] Déu, per la seva infinita bondat, ha disposat la utilització d'aquests instruments ineptes. L'apòstol, doncs, no té cap altre fi que deixar obrar el Senyor, mostrar-se enterament disponible, perquè Déu dugui a terme —a través de les seves criatures, a través de l'ànima escollida— la seva obra salvadora.

Apòstol és el cristià que se sent empeltat en Crist, identificat amb Crist, pel Baptisme; habilitat per lluitar per Crist, per la Confirmació;

cridat a servir Déu amb la seva acció en el món, pel sacerdocí comú dels fidels, que confereix una certa participació en el sacerdocí de Crist, la qual —essent essencialment distinta d'aquella que constitueix el sacerdocí ministerial— capacita per a prendre part en el culte de l'Església, i per ajudar els homes en llur camí vers Déu, amb el testimoni de la paraula i de l'exemple, amb l'oració i l'expiació.

Cada un de nosaltres ha de ser *ipse Christus*. Ell és l'únic mitjancer entre Déu i els homes;^[29] I nosaltres ens unim a Ell per oferir, amb Ell, totes les coses al Pare. La nostra vocació de fills de Déu, enmig del món, ens exigeix que no busquem solament la nostra santedat personal, sinó que anem per les senderes de la terra, per convertir-les en dreceres que, entremig dels obstacles, portin les ànimes al Senyor; que prenguem part com a ciutadans corrents en

totes les activitats temporals, per esdevenir llevat[30] que ha d'informar tota la massa.[31]

Crist ha pujat al Cel, però ha transmès a tot el que és humà, honest, la possibilitat concreta de ser redimit. Sant Gregori Magne recull aquest gran tema cristià amb paraules incisives: *Partia així Jesús devers l'indret d'on era, i tornava de l'indret on s'estava. En efecte, en el moment que se'n pujava al Cel, amb la seva divinitat unia el Cel i la terra. En la festa d'avui convé destacar solemnement el fet que hagi estat suprimit el decret que ens condemnava, el judici que ens feia subjectes de corrupció. La naturalesa a la qual s'adreçaven els mots «tu ets pols i tornaràs a la pols» (Gen III, 19), aquesta mateixa naturalesa se n'ha pujat al Cel avui amb Crist.*[32]

No em cansaré de repetir, per tant, que el món és santificable; que als

cristians ens toca especialment aquesta tasca, purificant-lo de les ocasions de pecat amb què els homes l'enlletgim, i d'oferir-lo al Senyor com a hòstia espiritual, presentada i dignificada amb la gràcia de Déu i amb el nostre esforç. En rigor, no podem dir que hi hagi nobles realitats exclusivament profanes, un cop que el Verb s'ha dignat a assumir una naturalesa humana íntegra i consagrar la terra amb la seva presència i amb el treball de les seves mans. La gran missió que rebem, en el Baptisme, és la corredempció. Ens urgeix la caritat de Crist,[33] per a carregar damunt les nostres espatlles una part d'aquesta tasca divina de rescatar les ànimes.

Mireu: la Redempció, que fou consumada quan Jesús morí en la vergonya i en la glòria de la Creu, *escàndol per als jueus, niciesa per als gentils*, [34] per voluntat de Déu continuarà fent-se fins que arribi

l'hora del Senyor. No és compatible viure segons el Cor de Jesucrist i no sentir-se enviat, com Ell, *peccatores salvos facere*,[35] per a salvar tots els pecadors, convençuts que nosaltres mateixos necessitem confiar cada dia més en la misericòrdia de Déu.

D'aquí ve el desig vehement de considerar-nos corredemptors amb Crist, de salvar amb Ell totes les ànimes, perquè som, volem ser *ipse Christus*, el mateix Jesucrist, i Ell es donà en rescat de tothom.[36]

Tenim una gran tasca davant nostre. No podem romandre parats, ja que el Senyor ens va declarar expressament: *negocieu fins que jo torni*.[37] Mentre esperem el retorn del Senyor, que tornarà a prendre possessió plena del seu Regne, no ens podem estar amb els braços plegats. L'extensió del Regne de Déu no és tan sols una feina oficial dels membres de l'Església que representen Crist, perquè n'han rebut els poders

sagrats. *Vos autem estis corpus Christus*,[38] vosaltres també sou cos de Crist, ens indica l'Apòstol, amb el mandat concret de negociar fins a la fi.

Hi ha tanta feina, encara! ¿És que en vint segles no hem fet res? En vint segles s'ha treballat molt; no em sembla ni objectiu, ni honrat, l'afany d'alguns a menysprear la tasca dels qui ens han precedit. En vint segles s'ha fet una gran labor, i, sovint, l'han feta molt bé. Altres vegades hi ha hagut desencerts, regressions, tal com ara també hi ha retrocessos, por, timidesa; al mateix temps no manca valentia, generositat. Però la família humana es renova constantment, a cada generació cal recomençar amb el deler d'ajudar a descobrir a l'home la grandesa de la seva vocació de fill de Déu, cal inculcar el manament de l'amor al Creador i al nostre proïsme.

Crist ens ensenyà, definitivament, el camí d'aquest amor a Déu: l'apostolat és amor de Déu, que es desborda, amb donació d'un mateix als altres. La vida interior suposa un creixement en la unió amb Crist, pel Pa i la Paraula. I l'afany d'apostolat és la manifestació exacta, adequada, necessària, de la vida interior. Quan s'assaboreix l'amor de Déu se *sent* el pes de les ànimes. No hi pot haver la dissociació de la vida interior i l'apostolat, com tampoc no és possible de separar en Crist el seu ésser de Déu-Home i la seva funció de Redemptor. El Verb volgué encarnar-se per salvar els homes, per fer-los amb Ell una sola cosa. Aquesta és la raó de la seva vinguda al món: *per nosaltres i per la nostra salvació, davallà del Cel*, resem amb el Credo.

Per al cristià, l'apostolat resulta connatural: no és quelcom afegit, juxtaposat, extern a la seva activitat diària, a la seva ocupació

professional. Ho he dit sense parar, des que el Senyor va disposar que sorgís l'Opus Dei! Es tracta de santificar el treball ordinari, de santificar-se en aquesta tasca i de santificar els altres amb l'exercici de la pròpia professió, cadascú en l'estat que li es propi.

L'apostolat és com la respiració del cristià: un fill de Déu no pot viure sense aquest bategar espiritual. Ens recorda, la festa d'avui, que el zel per les ànimes és un manament amorós del Senyor, que en pujar a la seva glòria, ens envia com a testimonis seus per tot el món. La nostra responsabilitat és gran, ja que ser testimoni de Crist suposa, abans que res, mirar de captenir-nos segons la seva doctrina, lluitar per tal que la nostra conducta recordi Jesús, evoqui la seva figura amabilíssima. Hem de comportar-nos de tal manera que els altres, en veure'ns, puguin dir: aquest és cristià, perquè no odia,

perquè sap comprendre, perquè no és fanàtic, perquè està per damunt dels instints, perquè és sacrificat, perquè manifesta sentiments de pau, perquè estima.

El blat i el jull

Us he traçat, amb la doctrina de Crist, i no amb les meves idees, un camí ideal de cristià. Que és alt, sublim i atraient, hi conveniu. Però potser hi ha algú que es pregunta: és possible de viure així en la societat d'avui?

Certament, el Senyor ens ha cridat en moments en què hom parla molt de pau i no n'hi ha enlloc: ni en les ànimes, ni en les institucions, ni en la vida social, ni entre els pobles. Hom parla contínuament d'igualtat i de democràcia, i abunden les castes: tancades, impenetrables. Ens ha cridat en un temps en què tothom clama la comprensió, i la comprensió brilla per l'absència, fins i tot entre persones que obren de bona fe i

volen practicar la caritat, perquè
—no ho oblideu— la caritat, més que
donar, és *comprendre*.

Travessem una època en què els
fanàtics i els intransigents
—incapaços d'admetre les raons
d'altres— es curen en salut, titllant
de violents i agressius els qui són
llurs víctimes. Ens ha cridat, a la fi,
quan es parloteja tant d'unitat, i
potser costa de concebre que pugui
tolerar-se una major desunió entre
els catòlics mateixos, i, no cal dir-ho,
entre els homes en general.

Jo no faig mai consideracions
polítiques, perquè no és el meu ofici.
Per descriure sacerdotalment la
situació del món actual, en tinc prou
amb pensar novament en una
paràbola del Senyor: la del blat i el
jull. *El Regne del cel, s'assembla a un
home que va sembrar bona llavor al
seu camp. Però mentre tothom
dormia, vingué el seu enemic i va*

sembrar jull enmig del blat i se'n va
anar.[39] La cosa és clara: el camp és
fèrtil i la llavor és bona: el Senyor del
camp ha llançat la llavor a eixam en
el moment propici i amb art
consumada; a més, ha organitzat una
vigilància per protegir el sembrat
recent. Si després hi surt el jull, és
perquè no hi ha hagut
correspondència, perquè els homes
—els cristians especialment— s'han
adormit i han permès que l'enemic
s'hi acostés.

Quan els servidors irresponsables
pregunten al Senyor per què ha
crescut el jull en el seu camp,
l'explicació salta als ulls: *inimicus*
homo hoc fecit,[40] ha estat l'enemic!
Nosaltres, els cristians que havíem
d'estar a l'aguait, per tal que les coses
bones posades al món pel Creador es
desenvolupessin al servei de la
veritat i del bé, ens hem adormit
—quina trista peresa, aquesta son!—,
mentre l'enemic i tots els qui el

serveixen es movien sense parar. Ja veieu com ha crescut el jull: quina sembra tan abundosa i pertot arreu!

No tinc vocació de profeta de desgràcies. No desitjo, amb els meus mots, presentar-vos un panorama desolador, sense esperança. No pretenc queixar-me d'aquests temps en els quals vivim per providència del Senyor. Estimem aquesta època nostra, ja que és l'àmbit on hem d'assolir la nostra santificació personal. No admetem nostàlgies ingènues i estèrils: el món no ha estat mai millor. Sempre, des del bressol de l'Església, quan encara hom escoltava la predicació dels primers dotze, ja van sorgir amb violència les persecucions, van començar les heretgies, es va escampar la mentida i es va desencadenar l'odi.

Però tampoc no és lògic negar que sembla que el mal ha prosperat. En tot aquest camp de Déu, que és la

terra, que és heretat de Crist, ha brotat el jull: no solament jull, sinó abundor de jull! No ens podem deixar enganyar pel mite del progrés perenne i irreversible. El progrés és bo quan és rectament ordenat, i Déu el vol, però hom pondera encara més el fals progrés, que encega tanta gent, perquè sovint no percep que la humanitat, en alguns dels seus passos, recula i perd allò que abans havia conquerit.

El Senyor —ho repeteixo— ens ha donat el món per heretat. I hem de tenir l'ànima i la intel·ligència despertes; hem de ser realistes, sense derrotismes. Només una consciència cauteritzada, només la insensibilitat produïda per la rutina, només l'eixelebrament frívol poden permetre que es contempli el món sense veure'n el mal, l'ofensa a Déu, el dany en ocasions irreparable per a les ànimes. Hem d'ésser optimistes, però amb un optimisme que neix de

la fe en el poder de Déu —Déu no perd batalles—, amb un optimisme que no prové de la satisfacció humana, d'una complaença nècia i presumptuosa.

Sembra de pau i alegria

Què hem de fer? Us deia que no he procurat descriure crisis socials o polítiques, esfondraments o malalties culturals. Tot enfocant la fe cristiana, em vaig referint al mal en el sentit precís de l'ofensa a Déu. L'apostolat cristià no és cap programa polític, ni cap alternativa cultural: suposa la difusió del bé, el contagi del desig d'estimar, una sembra concreta de pau i d'alegria. Sens dubte, d'aquest apostolat se'n derivaran beneficis espirituals per a tothom: més justícia, més comprensió, més respecte a l'home per l'home.

Hi ha moltes ànimes al voltant nostre, i no tenim dret a ser un obstacle per a llur bé etern. Estem

obligats a ser plenament cristians, a ser sants, a no defraudar Déu ni tota aquesta gent que espera del cristià l'exemple, la doctrina.

El nostre apostolat s'ha de basar en la comprensió. Hi insisteixo un altre cop: la caritat, més que donar, és comprendre. No us amago que jo mateix he après en la meva mateixa carn el que costa no ser comprés. M'he esforçat sempre per fer-me comprendre, però n'hi ha que s'entesten a no entendre'm. És una altra raó, pràctica i viva, perquè jo desitgi comprendre tothom. Però no és cap impuls circumstancial que ens ha d'obligar a tenir aquest cor ampli, universal, catòlic. L'esperit de comprensió és una mostra de la caritat cristiana del bon fill de Déu: perquè el Senyor ens vol per tots els camins dreturats de la terra, per escampar la llavor de la fraternitat —i no del jull—, de la disculpa, del

perdó, de la caritat, de la pau. Mai no us heu de sentir enemics de ningú.

El cristià s'ha de mostrar sempre disposat a conviure amb tothom, a donar a tothom, amb el seu tracte, la possibilitat d'apropar-se a Crist Jesús. S'ha de sacrificar gustosament per tothom, sense distincions, sense dividir les ànimes en departaments estancs, sense posar-los etiquetes com si fossin mercaderies o insectes dissecats. El cristià no es pot separar dels altres, perquè la seva vida seria miserable i egoista: *s'ha de fer tot per a tots per salvar-los a tots.*^[41]

Si visquéssim així, si sabéssim impregnar el nostre capteniment amb aquesta sembra de generositat, amb aquest desig de convivència, de pau! D'aquesta forma es fomentaria la legítima independència personal dels homes; cadascú assumiria la seva responsabilitat pels quefers que el concerneixen en les tasques

temporals. El cristià sabia defensar abans que res la llibertat d'altri, per tal de poder defensar la pròpia després. Tindria la caritat d'acceptar els altres com són —perquè cadascú, sense excepcions, arrossega misèries i comet errors—, ajudant-los amb la gràcia de Déu i amb delicadesa humana a sobrepujar el mal, a arrencar el jull, a fi que tots puguem sostenir-nos mútuament i portar amb dignitat la nostra condició d'homes i de cristians.

La vida futura

La tasca apostòlica que Crist ha encomanat a tots els seus deixebles dóna, per tant, resultats concrets en l'àmbit social. No és admissible pensar que, per a ser cristians, calgui girar-se d'esquena al món, ser un derrotista de la naturalesa humana. Tot, fins el més petit dels esdeveniments honests, enclou un sentit humà i diví. Crist, perfecte

home, no ha vingut a destruir allò que és humà, sinó a ennoblir-ho, assumint la nostra naturalesa humana, tret del pecat: ha vingut a compartir tots els afanys de l'home, fora de la trista aventura del mal.

El cristià s'ha de trobar tothora disposat a santificar la societat *des de dins*, tot estant plenament en el món, però no essent del món, en allò que té —no per característica real, sinó per defecte voluntari, pel pecat— de negació de Déu, d'oposició a la seva amable voluntat salvífica.

La festa de l'Ascensió del Senyor ens suggereix també una altra realitat; el Crist que ens anima a aquesta tasca en el món, ens espera al Cel. En altres mots: la vida a la terra, que estimem, no és la cosa definitiva; *que no tenim aquí una ciutat permanent, sinó que busquem la futura* [42] ciutat immutable.

Tinguem cura, però, de no interpretar la Paraula de Déu dins els límits d'uns horitzons estrets. El Senyor no ens impulsa a ésser infeliços mentre caminem, esperant solament la consolació en el més enllà. Déu també vol que siguem feliços aquí, però delejant el compliment definitiu d'aquesta altra felicitat, que només Ell pot curullar enterament.

En aquesta terra, la contemplació de les realitats sobrenaturals, l'acció de la gràcia en les nostres ànimes, l'amor al proïsme com un fruit savorós de l'amor a Déu, ja suposen un avenç del Cel, una incoació destinada a créixer de dia en dia. Els cristians no suportem una doble vida: mantenim una unitat de vida, senzilla i forta en la qual es fonamenten i compenetren totes les nostres accions.

Crist ens espera. *Vivim ja com a ciutadans del cel*,^[43] tot i essent plenament ciutadans de la terra, enmig de dificultats, d'injustícies, d'incomprensions; Però també enmig de l'alegria i de la serenitat que dóna saber-se cadascú fill estimat de Déu. Perseverem en el servei del nostre Déu, i veurem com augmenta en nombre i en santedat aquest exèrcit cristià de pau, aquest poble de corredempció. Siguem ànimes contemplatives, amb un diàleg constant, tractant el Senyor a totes hores; des del primer pensament del dia fins a l'últim de la nit, posant contínuament el nostre cor en Jesucrist Senyor Nostre, arribant a Ell per la Nostra Mare Santa Maria i, per Ell, al Pare i a l'Esperit Sant.

Si, malgrat tot, la pujada de Jesucrist al Cel ens deixa en l'ànima un regust amarg de tristor, recorrem a la seva Mare, com ho feren els apòstols: *aleshores se'n tornaren a Jerusalem...i*

*s'aplicaven unànimement a l'oració...
amb Maria, la Mare de Jesús.*[44]

.....

[1] Act I, 6.

[2] Cfr. Ioh IV, 6.

[3] Cfr. Ioh XI, 35.

[4] Cfr. Lc VI, 12.

[5] Cfr. Mt XV, 32. Mc VIII, 2.

[6] Ioh VI, 57.

[7] Ioh XIV, 21.

[8] Ioh XV, 10.

[9] Ioh XVI, 7.

[10] Rom VIII, 15.

[11] Ps XLI, 9.

[12] Ps I, 2.

[13] Cfr. Ps XLII, 7.

[14] Cfr. CXL, 2.

[15] Cfr. Dt VI, 6 i 7.

[16] Lc XI, 1.

[17] Rom XII, 12.

[18] Act I, 14.

[19] Mt VIII, 2.

[20] Ioh XXI, 17.

[21] Mc IX, 23.

[22] Mt VIII, 8.

[23] Ioh XX, 28.

[24] Act I, 8.

[25] Ps XXVIII, 4.

[26] Lc XII, 49.

[27] Cfr. Col I, 24.

[28] Phil IV, 13.

[29] Cfr. I Tim II, 5.

[30] Cfr. Mt XIII, 33.

[31] Cfr. 1 Cor V, 6.

[32] St. Gregori el Gran. *In Evangelia homilia*, 29, 10 (PL 76, 1218).

[33] Cfr. 2 Cor V, 14.

[34] I Cor I, 23.

[35] 1 Tim I, 15.

[36] 1 Tim II, 6.

[37] Lc XIX, 13.

[38] 1 Cor XII, 27.

[39] Mt XIII, 24-25.

[40] Mt XIII, 28.

[41] 1 Cor IX, 22.

[42] Heb XIII, 14.

[43] Phil III, 20.

[44] Act I, 12-14.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/lascensio-del-
senyor-al-cel/](https://opusdei.org/ca-ad/article/lascensio-del-senyor-al-cel/) (15/03/2026)